

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **Z. K.**, státní příslušnost, t.č. bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2012, č.j. OAM-316/ZA-ZA06-ZA14-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6.11.2012, č.j. OAM – 316/ZA-ZA06-ZA14-2012 Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zák.č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny skutečnosti zjištěné ze správního spisu, z nichž vyplývá, že 23.10.2012 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že je státní příslušnicí, národnosti a vyznává pravoslaví. Není, ani nikdy nebyla členkou žádné politické strany či jiné organizace, nikdy proti ní nebylo, ani v současné době není, vedeno trestní stíhání. Je vdaná, kde je její manžel, neví. Rodiče jí již zemřeli, její dcera se synem a zetěm žijí stejně jako žadatelčin syn v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Z jmenovaná odjela dne 4.3.2004 do ČR na základě turistického víza. Pobývala zde již od konce roku 2001 do roku 2003. Když se v roce 2003 vrátila na, stala se na počátku listopadu toho roku spolu s manželem v jejich domě obětí loupežného přepadení. Přepadení byli i další sousedé. Lupiči žadatelce a jejímu manželovi vyhrožovali, že o tom nesmí nikomu říci, ani sousedům či policii, jinak ublíží jejich dětem. Manžel však po odchodu lupičů šel k sousedům a pak přijala celou věc

vyšetřovat policie. Našla ve vesnici další poškozené, jeden z nich udal jména tří útočníků. Žadatelčin syn policii ukázal místa jejich bydliště a útočníci byli zatčeni. Z nemocnice byla žadatelka s manželem na vlastní žádost ihned propuštěna, protože následující týden, dne 8.11.2003 se měla konat svatba jejich dcery ve Do svatby s nimi v jejich domě zůstávali sousedé, protože žadatelka se velmi bála. Po zatčení tří útočníků totiž sousedům někdo neznámý vyhrožoval. Jmenovaná nevlastnila v té době žádný telefon, takže jich se výhrůžky netýkaly. Po svatbě byla kvůli následkům svých poranění hospitalizována v nemocnici, po ukončení hospitalizace bydlela asi měsíc u své sestry. Manžel odjel do, jelikož měl platné vízum. Žadatelka neodjela zároveň s ním, protože jí to neumožňoval zdravotní stav. Později si také vyřídila české vízum a odjela, aby nezpůsobila problémy svým příbuzným a známým. je pro jmenovanou cílovou stanicí, chce zde zůstat, děti se o ni postarají. Potvrdila, že za dobu pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázala. O mezinárodní ochranu nyní se rozhodla požádat, protože chce zůstat v O svém problému nikomu neřekla, styděla se, proto o pomoc nepožádala ihned po svém příjezdu. Manžel zde začal hodně pít alkohol a choval se agresivně. Žadatelka po skončení platnosti víza z ČR nevycestovala, ani se nepokusila si vyřídit povolení k pobytu. Potvrdila, že nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nežádala a v případě návratu do vlasti se bojí o svůj život. Z tohoto důvodu ani její děti nezůstaly na Ke zdravotnímu stavu uvedla, že trpí běžnými alergiemi, v důsledku čehož má problémy s očima a bolestí hlavy.

V pohovoru z 30.10.2012 potvrdila jmenovaná správnost údajů v žádosti o azyl a zopakovala informace o svém posledním příjezdu do Turistické vízum bylo platné na 15 dnů, po vypršení jeho platnosti si žádné další povolení k pobytu nevyřídila, neboť na tom byla psychicky i materiálně špatně. Od té doby je zde nelegálně. Důvodem odjezdu z vlasti byly telefonické výhrůžky kvůli zatčení tří osob žijících v její vesnici. Nejdříve vyhrožovali rodiny zatčených, později už neznámí lidé, kteří žadatelku a její rodinu obviňovali z problémů, ke kterým v jejich vesnici došlo. Začátkem listopadu 2003 došlo k loupežnému přepadení žadatelky a jejího manžela v jejich domě. Uváděla skutečnosti ohledně přepadení a následků, stejně jako v žádosti a uvedla, že po svatbě dcery se do svého domu ani do své vesnice s manželem už nevrátili. Sousedé a známí, kteří ji v nemocnici navštěvovali, hovořili o výhrůžných telefonátech příbuzných zatčených mladíků. Vina za jejich odsouzení byla dávana nejen jim, ale především žadatelčině rodině. Proto se sousedé rozhodli, že nebudou s policií nadále spolupracovat a učinila tak i žadatelka. Po propuštění z nemocnice žila u své sestřence ve a do nemocnice jen dojížděla na převazy. Její manžel, který měl platné doklady k pobytu v, v prosinci 2003 odjel, nikomu nic neřekl. Pak se stalo, že syn jmenované navštívil rodný dům, jelikož tam měl svoje věci a slovně ho napadl jeden z příbuzných některého ze zatčených mladíků, dceři také někdo do nového bydliště volal a vyhrožoval jí. Jelikož výhrůžné telefonáty trvaly i poté, kdy se žadatelka přestěhovala ke své sestře do jiného města, rozhodla se v roce 2004 odjet do za manželem. Do svého domu se už nikdy nevrátila. V chodila jmenovaná na různé brigády, o svých problémech ve vlasti, ale nikomu nic neřekla. V listopadu 2004 jí bylo uděleno první správní vyhoštění, do vlasti se ale nevrátila. Děti žadatelky o azyl za ní pak přijely do, první přijel zeť v roce 2006, po něm v téže roce dcera s vnukem a jako poslední přijel syn. Všichni si vyřídili pracovní víza. Žadatelka uvedla, že už ve své vlasti se o průběh vyšetřování loupežného přepadení nezajímala. Ona sama už nikdy policii nekontaktovala, také nikdo za ní z policie nepřišel. Od své sestry ví, že zatčení mladíci byli ve vězení 2 roky. Žadatelce osobně nikdy nikdo nevyhrožoval, ví jen o telefonátech. Jí osobně nikdo nevolal, protože neměla mobilní telefon a neměla ani pevnou linku. Kvůli výhrůžným telefonátům se se žádostí o pomoc

nikam neobrátila, měla strach. Snažila se na celou věc zapomenout, stejně jako ostatní rodinní příslušníci. Situaci se rozhodla vyřešit odjezdem z vlasti, přestože, jak sama uvedla, ona nikdy žádné problémy se státními orgány neměla. Nyní se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu, jelikož proti ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Na policejní služebně jí nějaký..... poradil, aby požádala o azyl, proto jí syn přivezl do Dříve tak neučila, neboť o takové možnosti nevěděla. Nikdy nikomu o svých problémech neříkala, proto jí to ani nikdo neporadil. Dále uvedla, že její děti při návštěvách žádné problémy nezaznamenaly. O manželově současném místě pobytu nic neví. V roce 2007, po uplynutí doby prvního správního vyhoštění, se pokusila přes prostředníka vyřídit vízum na na českém zastupitelském úřadu, ale neúspěšně. Ani její děti, které zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, jí nedokázaly pomoci. Doplnila, že na se už nikdy nevrátí. V případě potíží by se na policii neobracela. Ve vlasti je v kontaktu pouze se sestrou, která je v důchodu a která žádné problémy nemá.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval, že z výpovědi žalobkyně nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, v platném znění, je totiž taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti sdělené žadatelkou, tedy její strach z telefonických výhrůžek, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Jmenovaná vysvětlila, že jí osobně nikdo nikdo nevyhrožoval, o telefonátech se dozvíдалa různě od příbuzných nebo sousedů. Její děti, které zde žijí na základě povolení k trvalému pobytu (ověřeno v CIS), se při svých návštěvách vlasti se žádnými problémy nesetkaly, ačkoli v minulosti je měly mít také. Správní orgán uvedl, že v případě nezákonného jednání vůči své osobě se může žadatelka obrátit na kompetentní státní orgány či instituce, přičemž není žádný důvod se domnívat, že by tyto v její prospěch nezakročily. Z výpovědi dotyčné je zřejmé, že skutečnosti, o nichž hovořila, nemají žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext. Nesouvisí ani s jejím pohlavím či příslušností k určité sociální skupině obyvatel. Správní orgán uvedl, že žadatelka zde pobývala téměř po celou dobu nelegálně, o mezinárodní ochranu se rozhodla požádat až poté, co bylo zahájeno již druhé řízení o správním vyhoštění. Ve světle popsanych skutečností dospěl správní orgán k závěru, že podání žádosti jmenovanou bylo účelově vedeno motivem legalizace jejího dalšího pobytu na území Uvedl, že právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území Dále poukázal na rozsudek NSS, č.j. 2Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, který mj. uvádí, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Z provedeného řízení je ale naprosto zřejmé, že v případě žalobkyně takové okolnosti nenastaly. Správní orgán uvedl, že dospěl k závěru, že potíže vyslovené navrhovatelkou nemají žádnou souvislost s azylově relevantním pronásledováním, jež popisuje § 12 zákona o azylu, v platném znění. Její žádost je ve vztahu k tomu ustanovení nedůvodná. Nedůvodná je i dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu. Dále uvedeno, že dle ust. § 14 a) zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že žalovaná neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by ji v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14 a) zákona o azylu. Z výpovědi dotyčné nevyplývá, že by jí byl ve vlasti uložen trest smrti či vykonání tohoto trestu hrozí, či že by státní orgány jevíly o její osobu jakýkoliv zájem. Sama vypověděla, že s nimi nikdy neměla žádné potíže. Z Informací MZV ČR ze září 2012 vyplývá, že neexistují žádné konkrétní poznatky o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po návratu na vystaveni nějakým postihům ze strany státních orgánů či jinak znevýhodňováni. Správní orgán konstatoval, že v případě jakéhokoliv nezákonného jednání vůči své osobě může dotyčná najít účinnou ochranu u státních orgánů v zemi původu, přičemž není žádný důvod se domnívat, že by tyto v její prospěch nezakročily. Z Infobanky ČTK „.....“ je správnímu orgánu známo, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelce za vážnou újmu podle § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování výše jmenované pak po posouzení sdělených skutečností nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky Její děti jsou již zletilými státními příslušníky, nic jim tedy nebrání v případě potřeby realizace společného života v návratu do vlasti. Její žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomu ustanovení zákona o azylu je tedy zjevně nedůvodná, stejně tak, jako v jejím případě nelze použít ustanovení § 14 b) odst. 1 zákona o azylu.

V rozhodnutí pak uvedeno v závěru, že vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatelka neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a) a 14 b) zákona o azylu, shledal správní orgán naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a její žádost zamítl jako nedůvodnou.

Pokud pak jde o podanou žalobu, žalobkyně napadala výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2012, když uvedla, že bylo opomenuto použití § 12 a § 14 zákona o azylu a také opomenutí vztažení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu.

Uvedla, že správní orgán v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Dále nepostupoval dle § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, když žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. K odůvodnění rozhodnutí pak uvedla, že nebylo vydáno v souladu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu tvrdila, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Je přesvědčena o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán také zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlížel faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Je přesvědčena o tom, že skutečnosti, které uvedla v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve

smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí její žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, nemá oporu ve skutkovém stavu věci.

Dále uvedla, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jejím případě na místě použití imperativního pravidla non – refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navracení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo na svobodě, neboť dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Žalobkyně má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nezabýval se rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) téhož zákona, případně uplatněním principu non – refoulement, jak je formulován v úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není na dostatečná. Jak uvedla jmenovaná u pohovoru, má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvody se domnívat, že ji v zemi původu hrozí další pronásledování a skutečné nebezpečí vážné újmy. Tyto její obavy jsou důsledkem výhrůžek osob, které ji v minulosti napadly. Pokud by se vrátila domů, byla by vystavena stejnému teroru, před kterým v minulosti uprchla do Policie ani jiné státní orgány nejsou dle jejího názoru schopny zabezpečit jí ochranu před výše zmíněnými osobami. Nedomnívá se rovněž, že by dokázala najít účinnou ochranu v jiných částech země.

Uvedla, že za pronásledování se pro účely zákona o azylu dle ust. § 2 odst. 8 a 9 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, které objasnila v průběhu správního řízení, jsou subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně má za to, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu na V průběhu správního řízení objasnila, že jí

v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které ji v minulosti přepadly. Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, zda ji v případě návratu na z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo skutečné nebezpečí ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.

Domnívá se také, že v jejím případě je rovněž ke zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. V pobývají v rámci uděleného trvalého pobytu obě její děti, které ji v případě potřeby mohou zajistit zázemí a postarat se o ni. Dále ji v poslední době sužují zdravotní problémy psychického rázu, pro které by zde ráda podstoupila lékařské vyšetření. považuje za svůj domov, má zde všechny blízké a cítí se tu v bezpečí. Naopak na se vrátit nemůže a nechce, neboť by znovu byla vystavena problémům, před kterými ze své země utekla. Na základě uvedených skutečností považovala napadené rozhodnutí za nezákonné, žalovaný tím že její žádost zamítl, žádost o udělení azylu v posoudil nesprávně a v důsledku toho vydal vadné rozhodnutí, a proto se domáhala toho, aby soud rozhodl tak, že toto rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobkyně postupoval v souladu se zákony a jinými právními předpisy, svědomitě a zodpovědně se zabýval danou věcí, v souvislosti s žalobkyní uváděnými důvody si obstaral dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a vycházel z řádně zjištěného stavu věci. Uvedl, že obavy z výhrůžek osob, které žalobkyni v minulosti napadly, nelze považovat za relevantní ve smyslu zákona o azylu. Z výpovědí jmenované je především zřejmé, že jí osobně nikdo nevyhrožoval, o telefonických výhrůžkách se měla dozvídat od svých příbuzných a sousedů. Žalovaný také zdůraznil, že jednání těchto osob nebylo zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním polických názorů. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Jak je však zřejmé, obavy žalobkyně s žádným z těchto důvodů ani zdánlivě nesouvisí. Přestože jmenovaná uvádí, že ji v zemi původu hrozí pronásledování a nebezpečí vážné újmy, je zcela zřejmé, že o mezinárodní ochranu se rozhodla požádat až po několikaletém nelegálním pobytu v, což lze u osoby, která zemi původu opustí kvůli obavám o život, považovat za přinejmenším nelogické.

Pokud žalobkyně uvádí, že v pobývají její dvě děti a navíc má nyní zdravotní problémy psychického rázu, nelze než konstatovat, že ani tyto skutečnosti nelze považovat za azylově relevantní. Zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu cizinců na území a jmenované nic nebránilo upravit si svůj pobyt, obdobně jako její děti, prostřednictvím některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Ani ve zdravotních problémech, které jmenovaná zmínila v průběhu řízení, nehledal správní orgán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu.

Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobkyni, musela by být uprchlíkem ve smyslu

Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaná takovou osobou není.

Žalovaný má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1, písm. f) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že ji hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela v souladu s příslušnými právními předpisy, žalovaný vyslovil všechny závěry, jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovování závěru veden. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajskému soudu v Brně dne 21.2.2013 bylo zasláno sdělení MV, Hlavní správa, MV, okresní oddělení vystavené 8.2.2013 a zasláné M. Z. H. ul., Sdělení označeno jako poskytnutí informací. Toto poskytnutí informací je přiloženo v kopii originálu s překladem do jazyka, tlumočnický z jazyka a, v němž uvedeno, že okresní oddělení sděluje jmenované, že dne 5.11.2003 bylo odborem vyšetřování okresního oddělení Správy MV, oblasti na základě písemného oznámení podaného P. V. Ch. zahájeno trestní řízení sp. zn. 118-0719 ve znaku trestného činu stanoveného čl. 187 odst. 3 trestního zákona Během přípravného řízení v této trestní věci byly P. V. Ch., nar. a Z. M. Ch. (dle) nar., uznány za poškozené. Dále v tomto řízení byla provedena řada vyšetřovacích operativních úkonů pro zjištění viníků, ale nebylo možno zjistit osoby, jež spáchaly tento trestní čin, proto může návrat poškozených v této věci P. V. Ch. Z. M. Ch. na území být nebezpečným, jelikož viníci nebyli zjištěni a nebyli trestně stíháni. K dnešnímu dni bylo přípravné řízení v této věci dne 8. února 2004 přerušeno dle čl. 206 odst. 3 trestního řádu, podpis B. I. L. (pod tím otisk kulatého razítka se státním znakem a textem: okresní oddělení, Hlavní správa MV)

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinec udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobkyně před žalovaným vyložila, že opustila z důvodu obav před muži, kteří se jako lupiči dostali do domu žalobkyně a její rodiny v listopadu roku 2003, kteří pak byli na základě oznámení věci policii zatčeni, poté došlo k vyhrožování sousedům neznámými lidmi, žalobkyně i její manžel byli při loupežném přepadení i fyzicky napadeni, museli být i několik týdnů hospitalizováni a ze strachu se pak dál již na policii nekontaktovali, takže ani neví, jak celá věc dopadla. Sousedé z vesnice jim říkali, že jim telefonovali a vyhrožovali příbuzní zatčených lupičů, což byli mladí kluci.

Zákon o azylu v § 2 odst. 9 určuje, které subjekty lze považovat za původce pronásledování nebo vážné újmy. Pokud jde o osoby, z nichž má žalobkyně strach v případě návratu na, tyto nelze ztotožnit se stáním orgánem, se stranou nebo organizací ovládající stát nebo podstatnou část území země původu žalobkyně. Žalobkyně tedy neměla potíže s státními orgány, což sama potvrdila i v průběhu pohovoru, ale se soukromými osobami. Soud v tomto směru odkázal na bohatou judikaturu NSS (např. rozhodnutí ze dne 27.8.2003, č.j. 4Azs 5/2003 – 51, ze dne 10.3.2004, č.j. 3Azs 22/2004 – 48, nebo ze dne 14.6.2007, č.j. 9Azs 49/2007 – 68), podle které skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním či napadáním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 je tudíž podstatné, zda byl nestátní původce pronásledování motivován některým z azylově relevantních důvodů. Takovou skutečnost však žalobkyně ani netvrdila, ani neprokázala. Naopak, během pohovoru k důvodům podané žádosti, poukázala spíše na motivy osobního rázu. Uvedla, že se domnívá, že k loupežnému přepadení došlo proto, že lupiči si mysleli, když byl manžel žalobkyně v, že mají doma bůhví jaké peníze, což nebylo pravdou.

Krajský soud v Brně souhlasí se stanoviskem žalovaného v tom, že zmíněné motivy osobního rázu nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 předmětného zákona. Smyslem práva azylu není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi jeho původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodu taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu (viz. rozsudek NSS ze dne 6.11.2003, č.j. 6Azs 12/2003 – 49 nebo ze dne 14.9.2005, č.j. 5Azs 125/2005 – 46).

Uvedené pak platí i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ani tu nelze poskytnout v případě kterýkoliv, byť intenzivně pociťovaných, obav cizince z návratu do země původu, ale jen v případech důvodů taxativně uvedených v § 14 a) odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatelkou popisované potíže ovšem nelze pod předmětné ustanovení podřadit.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

K žalobkyní tvrzeným potížím lze pak dále uvést, že požadavek zákona o azylu na státní původce pronásledování není neprolomitelný. Za určitých okolností může být i negativní chování soukromých osob přičteno státu, a to tehdy, pokud stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu ochranu před takovým jednáním (srov. rozsudek NSS ze dne 16.9.2008, č.j. 3Azs 48/2008 – 57). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.6.2007, č.j. 9Azs 49/2007 – 68 (shodně i v rozsudku ze dne 10.3.2004, č.j. 3Azs 22/2004 – 48), uvedl, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, *„tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“*. Rovněž lze poukázat i na rozhodnutí ze dne 31.7.2008, č.j. 7Azs 43/2008 – 47, podle kterého *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohli stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však nečiní z takového ohrožení „pronásledování“ a tedy ani azylový důvod“*.

V tomto případě však, pokud jde o žalobkyni, ta sama uvádí, že poté, co věc byla nahlášena na policii bezprostředně po loupežném přepadení, se na policii ani jiný státní orgán již nekontaktovala a svou situaci raději vyřešila tím, že vycestovala z Žalobkyně neučinila ani nějaké jiné další opatření ve vztahu ke státním orgánům a ani neshledala ochranu u jiného kompetentního orgánu země původu (např. u ombudsmana). Soud netvrdí, že pokud by se žalobkyně obrátila znovu na uvedený policejní orgán, případně na nadřízený policejní orgán, byla by její záležitost zákonitě kladně vyřízena. Bylo však třeba prokázat, že projevila, vzhledem k dostupným možnostem, dostatečnou snahu řešit své potíže s příslušnými orgány přímo v zemi původu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22.12.2005, č.j. 6Azs 479/2004 – 41, podle kterého proto *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musela by stěžovatelka vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Za takové situace proto žalovaný nemohl dospět k závěru o přičitatelnosti jednání soukromých osob – lupičů státu ve smyslu § 2 odst. 8 a odst. 9 zákona o azylu“*.

Krajský soud proto uzavírá, že se žalovaný plně v intencích žalobních bodů vypořádal se stěžovatelkou uváděnými potížemi. Závěr žalovaného, že žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že ji hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení a nic na tom nemění ani potvrzení od policie, které bylo zasláno do spisu v průběhu soudního řízení.

Krajský soud shledává v podání žádosti o mezinárodní ochranu snahu žalobkyně o další zajištění legálního pobytu na území ČR. Pociťuje-li cizinec odůvodněný strach z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu ČR požádá bezprostředně po svém přicestování. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.6.2005, č.j. 4Azs 395/2004 – 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území ČR, ale až poté, kdy mělo dojít již podruhé k ukončení jejího pobytu na území republiky. Žalobkyně přicestovala na území ČR 5.3.2004, žádost o azyl však podala až 23.10.2012. Do řízení o mezinárodní ochraně tedy nevstoupila v bezprostřední návaznosti na své přicestování na území, ale až v souvislosti s tím, že jí byl znovu udělen trest vyhoštění v roce 2012. Soud jako účelovou odmítá i argumentaci stěžovatelky, že žádost o mezinárodní ochranu nepodala již v roce 2004, neboť vůbec v té době nevěděla, že by žádost o udělení mezinárodní ochrany mohla podat.

Žalobkyně totiž sama uvádí, že i když do roku 2006 zde pobývala bez svých dospělých dětí, které obě jsou vysokoškolsky vzdělané, a tyto přicestovaly, a to dcera i s manželem a dítětem v roce 2006, jistě by v tomto směru mohli mladí vysokoškolsky vzdělaní lidé žalobkyni poradit i v otázce žádosti o udělení azylu případně, jak má postupovat v řízení o udělení trvalého pobytu dle zákona o pobytu cizinců, neboť sama uvedla a bylo to sděleno i žalovaným, že obě její dospělé děti žijí na území a mají zde povolen trvalý pobyt.

Žalobkyni oprávněně nebyl udělen ani humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou např. zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, sp. zn. 2Azs 8/2004). Žádná takováto okolnost na straně žalobkyně není, uvedla sice, že má určité zdravotní problémy, ne však žádného závažného rázu, v tomto směru žádné lékařské potvrzení do spisu nedoložila, nicméně sama žádný zvlášť závažný zdravotní důvod neuvádí a neuvádí ani žádné natolik závažné skutečnosti na své straně, které by bylo možno zhodnotit tak, že je možno ji udělit humanitární azyl.

Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno po náležitém zjištění skutkového stavu, rozhodnutí bylo řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodněno, také právní zhodnocení věci je v souladu se zákonem a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto ji náklady řízení nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, náklady řízení kromě běžné úřední činnosti mu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně